

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 22

15 cts.

VRIJDAG 22 AUGUSTUS 1924

DANKER'S HAEDEN EN PETTEN

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

Middag- en Avondconcert.
Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

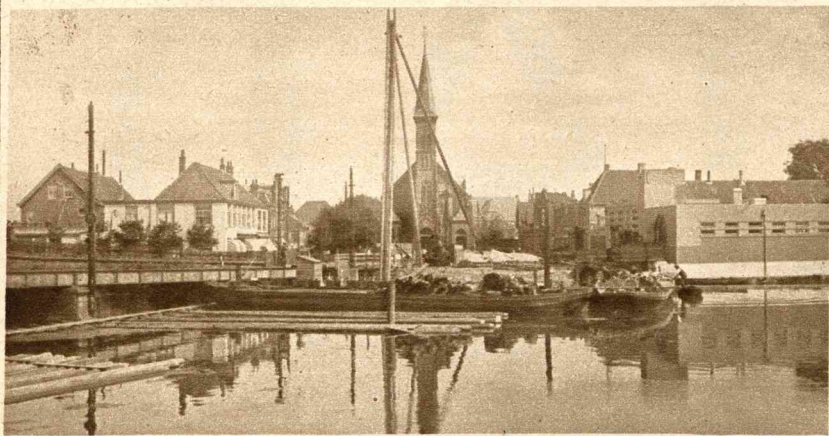

VACANTIE-GENOEGENS.

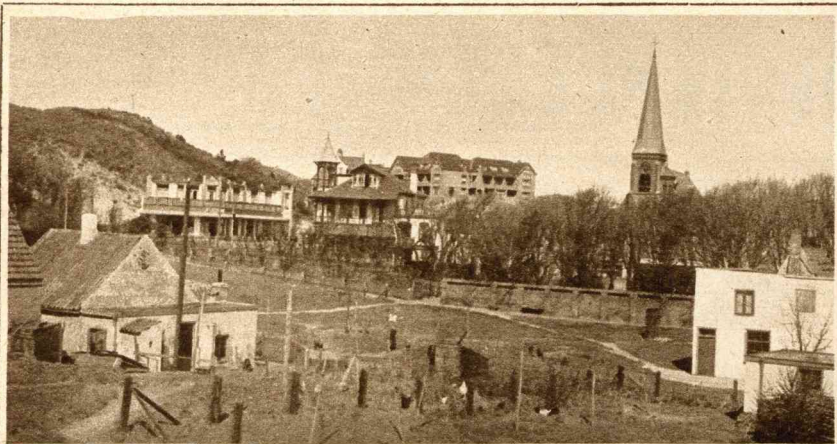
Verschillende verenigingen, als „Ons Huis”, de Vac. School „Juliana” en „Koningin Wilhelmina”, houden elk jaar zoogenaamde Vacantie-scholen, waar dames en heeren, meestal tot het onderwijs behorende, die hun eigen vakantie gedeeltelijk opofferen, de kinderen, wier ouders daartoe niet bij machte zijn, de genoegens van de vakantie doen smaken, door ze mee te nemen naar buiten en hen daar aangenaam bezig te houden. Hierboven een afbeelding van de kinderen der Vereniging „Koningin Wilhelmina”, terwijl ze op „Voorland” in Watergraafsmeer, aan den gemeenschappelijken maaltijd deelnemen. Men zie verder voor de vakantie-genoegens der Amsterdammers onze middenpagina's.

DE *Lelie* o.h.Y WASCHGOED SLECHTS **27** CTS. PER KILO DE *Lelie* o.h.Y

GEMENGD NIEUWS

De werkzaamheden te Halfweg, ter verbetering van den verkeersweg Amsterdam — Haarlem vorderen, hoewel nog bij lange niet geëindigd, goed. Wij geven hier links nog eens een overzichtskiek van de werkzaamheden. Naast de spoorbrug links op de foto, zal een voetbrug van 10 M. breed komen, met den bouw waarvan men reeds druk bezig is. Het bekende café Coppee is reeds verdwenen en daarvoor in de plaats, maar meer naar achteren, is het, geheel gemoderniseerd, opnieuw verzezen: rechts: Een mooi gezicht op het dorp heeft men, als men het van Amsterdam naderi. Jammer, dat de verkeerstoestanden eischen, dat ook hier een deel van de vaart gedempt wordt.

Een veel bezocht ontspanningsoord voor de Amsterdammers is de badplaats Wijk aan Zee. In plaats van de gewone strandkieken, die op alle badplaatsen vrijwel hetzelfde zijn, geven we hier, naast een panorama-foto van het plaatsje, een typische foto van een schelpenvisscher aan het strand.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”, - „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

Weg met de waschvrouw!

Ik wasch zelf!

Mijn prima kwaliteit
Gummi en Celluloid
Boorden, Fronts, Man-
chetten, Verpleegster-
boorden en manchet-
ten, Halfhemdjes voor
oude heeren enz.

zijn alleen met koud water af te
wasschen, jaren te dragen, van
het beste linnen strijkgoed niet
te onderscheiden, met knoop-
gatenversterking voorzien en
nemen beslist geen vull aan.

Speciaal Huis:
ALEX HAASE, A'dam
Haarlemmerstraat 36

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUDT's
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn
Firma H. J. HOOGHOUDT, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is

DE
LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

Adverteert in „De Stad”

Laat Uw premieplaat van
„De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en
Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN
van alle soorten Platen.
Grootte sortering Etsen.
ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA
'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

Jogal

Snel en zeker werkend tegen
Rheumatiek | Verkoudheid
Hoofd- en | Griep
Zenuwpijn | Influenza

Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drogisten verkrijgbaar.

Probeert ze heden

15 cent

INTEEBENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren
op DE STAD AMSTERDAM à f 1.625 per drie maanden 1)
f 0.125 per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteebenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
HEERENGHACHT 131

ABONNEERT U
OP HET WEEKBLAD „DE STAD AMSTERDAM”

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

DE STAD

AMSTERDAM

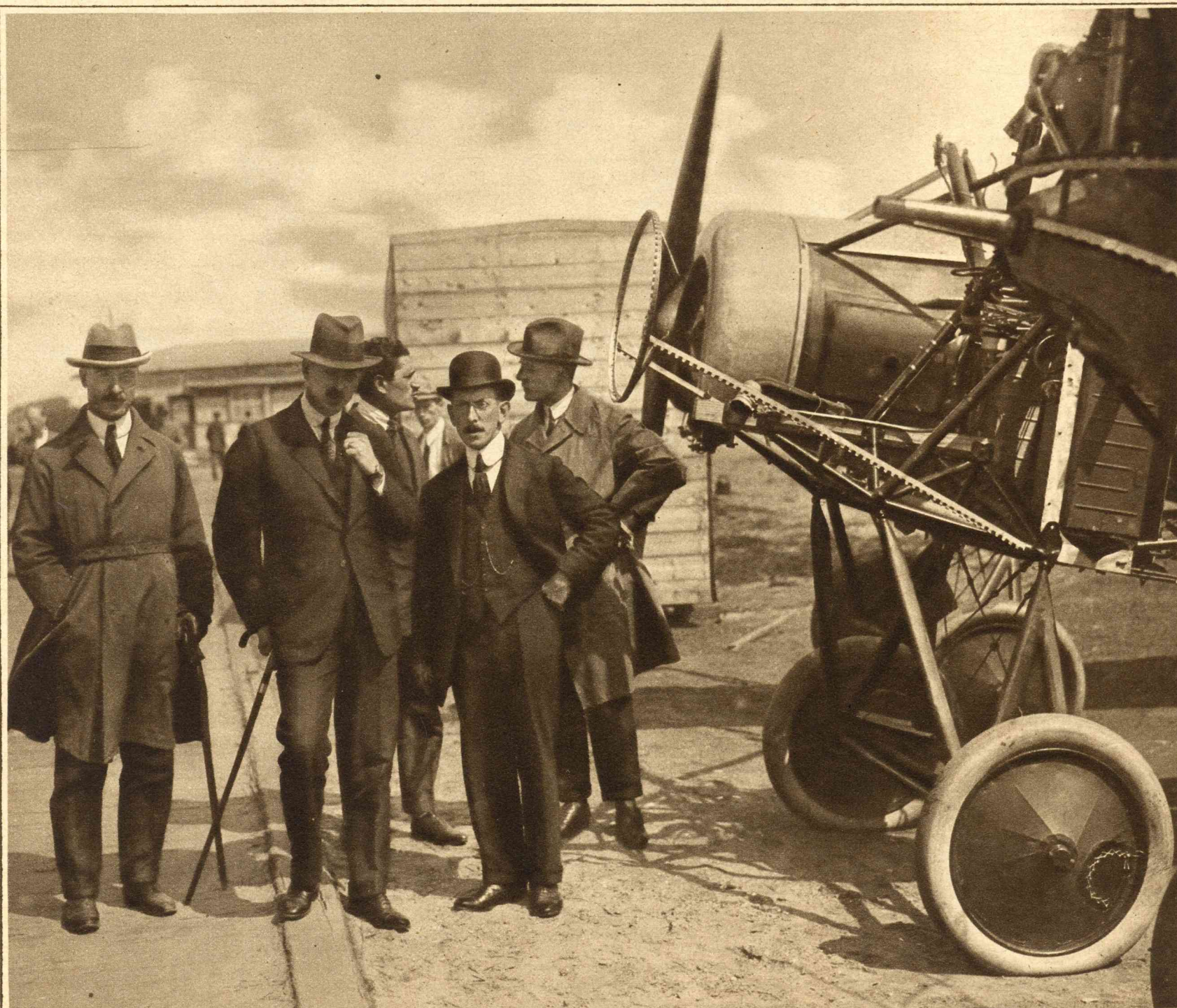
WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

Zaterdag is door Prins Carol, den Kroonprins van Roemenië, die aan het hoofd staat van den militairen vliegdiens in Roemenië, een bezoek gebracht aan de vliegtuig-fabrieken van Fokker aan de overzijde van het Y. Op onze foto zien we den Prins (in het midden met slappen hoed) bij het bezichtigen der toestellen. Geheel rechts in de groep de heer Van Dorth, bedrijfsleider.

DE SCHOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

1STE VERVOLG

"Ik ben een raar meisje en al lijkt ik je misschien heel wat, ik zou je geheel en al ontgoochelen. Beste Bob, zoek een andere vrouw, die beter bij je past. Je moet mijn trouwe vriend blijven, dien ik niet missen kan." Zoo had zij tot hem gesproken.

Desondanks was Bob nu toch in hun gezelschap — om Europa te bereizen. Als hij nu maar verstandig bleef en haar niet lastig viel met zijn verlangens. Die goede Bobbie! Als vriend kon zij zich geen beteren wenschen, maar als echtgenoot, neen, dat moest een heel andere man zijn.

En miss Lilian droomde, hoe de man er uit moest zien, dien zij als echtgenoot verlangde. Zoolang dwaalde zij met haar gedachten rond in

wel wisten dat miss Lilian heerlijke parelsnoeren en kostbare edelstenen bezat, vonden deze onthouding van sieraden in vergelijking met haar kostbare kleedij, te gezocht. Aan het een of het ander moesten ze toch hun nijd en afgunst botvieren. Desondanks waren het juist de dames, die na tafel miss Lilian de vleidendste complimenten maakten over haar „brillante verschijning" en haar „bewonderenswaardig toilet".

Lilian lachte.

"Maar geëerde dames, die complimenten gelden mijn kleermaker en mijn kamenier," zeide zij afwerend.

"Maar door uw verrukkelijke gestalte komt de pracht van het costuum eerst geheel tot

arm meisje was en in havelooze kleeën stak?"

"Zelfs op gevaar af u boos te maken, moet ik als mijn meening uitspreken, dat ge in iedere omlijsting en onder alle omstandigheden bewonderd zult worden."

Lilian haalde de schouders op.

"Is het niet beschamend voor mij, dat dit alles slechts mijn uiterlijk geldt? Wat heb ik aan die bewondering? Liever werd ik bemind dan bewonderd."

Bob Blount wierp een betekenissenvollen blik op het jonge meisje.

"En wanneer u liefde geschonken wordt, miss Lilian, dan wijst ge die van de hand."

Zij streek over haar voorhoofd en zag hem verlegen aan.

DE AMSTERDAMSCH

STRAATHANDEL

haar idealenrijk tot de bel voor het souper luidde.

Met een diepen zucht keerde zij tot zich zelve en begon zacht te lachen.

"Zottinnetje dat ik ben," mompelde zij, en zich oprichtend in haar volle lengte trad zij rustig en zeker naar de eetzaal, waar Betsy haar aan de trap opwachtte om haar mantel en sluier af te nemen.

"Mijnheer Crosshall is reeds binnen," zeide zij.

Lilian knikte haar toe.

Toen zij de zaal binnen trad in de statige, bekoorlijke houding die haar eigen was,

Dekoopman in makreelen, die gewoonlijk geen gebrek heeft aan koopgrage klanten.

was zij weer geheel de zelfbewuste Amerikaan-sche.

Haar vader zat reeds op zijn plaats en naast hem wachtte Bob Blount haar op. Men gebruikte het eten aan kleine ronde tafels, die zeer sierlijk gedekt en met frissche bloemen getooid waren.

Bob liep miss Lilian tegemoet en geleidde haar naar de tafel die voor vier personen gedekt was. White stond achter zijn stoel te wachten. John Crosshall wenschte, dat zijn secretaris gedurende de reis bij hem aan tafel het maal gebruikte, dan kon hij het een en ander met hem bespreken.

Zonder zich te bekommeren om de blikken der nieuwsgierigen nam Lilian haar plaats in. Zij scheen er in 't geheel geen erg in te hebben, dat zij aller oogen tot zich trok. De heeren waren verrukt over haar lente-frissche schoonheid, de dames monsterden critisch en tegen haar wil bewonderend haar toilet.

Ja, wanneer men een millionaire tot vader had, kon men zich een costuum veroorloven dat in elegantie en kostbaarheid alle andere overtrof. Champagnekleurig chiffon-velours met een ietwat donkerder bloempatroon plooid in bevallige vouwen om de slanke, schoone gestalte. Kostbaar borduurwerk sierde den zijden zoom. Haar hals was zonder een enkel sieraad, evenzoo de rijke haarpracht. De dames, die

haar recht," haastte zich een harer aanbidders te antwoorden.

Lilian was deze complimentjes hartelijk moede. Haar gelaatsuitdrukking werd somber en Bob Blount, die bemerkte dat haar iets hinderde, vroeg haar: „Wat scheelt u, miss Lilian? U ziet er uit, alsof men u iets onaangenaams aangedaan heeft."

Lilian glimlachte alweder en zag in zijn ontsteld gezicht. „t Heeft niets te betekenen, beste Bob. Alleen verveelt het mij gruwelijk al die complimenten te moeten aanhooren. Wat behaal ik daar nu voor eer aan, dat mijn kamenieren mijn coupeuse haar best gedaan hebben om het mooie uiterlijk, dat mij toch onverdiend geschonken is, zoo goed mogelijk te doen uitkomen! Wat doe ik met al dat geveel? Ze negeren kan ik ook niet, omdat ze mij opgedrongen worden."

Lachend keek Bob haar aan.

"Ik begrijp die menschen maar al te goed. Wanneer men u aanziet, moet men bewondering toonen of zwijgen."

"Heb medelijden met mij, Bob! Begin jij nu ook nog! Kan men mij dan niet over andere dingen spreken dan over mijn uiterlijk, dat mijn spiegel naar genoeg goed- of afkeurt? Meen je, dat een van al die menschen, die zich uitputten in complimentjes, een vriendelijk woord voor mij zouden hebben, als ik eens een

"Ach mijnheer Blount, — daarover zullen we nu maar niet spreken!"

Hij beet op zijn lippen en boog.

"Wanneer u mij „mijnheer Blount" noemt, doet u mij verdriet. Heb ik nu opeens uw vriendschap verspeeld, miss Lilian?"

"Is er dan zooveel aan gelegen dat u die behoudt?"

"Daar ik niet meer van u mag verlangen, schat ik uw vriendschap hooger dan alle andere goederen ter wereld."

Hartelijk en spontaan reikte zij hem de hand.

"Mijn beste vriend. Zie, ook ik stel je vriendschap zoozeer op prijs, dat ik ze voor geen ander gevoelen weggeef. Ik heb je als vriend te lief om je te kunnen beminnen. Dat lijkt tegenspraak, maar je begrijpt mij, nietwaar?"

Hij zuchtte.

"Helaas ja! Spoedig zal ik u ook als vriendin verliezen. In uw nieuw vaderland zult u mij wel spoedig vergeten zijn."

Verwijtend zag ze hem aan.

"Je weet wel beter, Bob! Zoo gauw is Lilian Crosshall haar vrienden niet vergeten. Maar hoor — de muziek speelt, het bal is begonnen. Zullen we samen dansen, Bob? Papa heeft zich met eenige heeren in den rooksalon teruggetrokken, dus heeft hij mij niet noodig."

"Hij zal wel hierheen komen om naar 't dansen te kijken."

„Kom Bob, laat ons gaan. 't Zal wel het laatste bal zijn, waaraan wij te zamen deelnemen. Ik zou het liefst alleen maar met jou dansen.”

De scheepskapel speelde vleierende wijsjes. Verklonken zij over den rustigen waterspiegel, die zich ternauwernood bewoog.

Zoodra Lilian op den dansvloer verscheen, ijlden van alle kanten heeren op haar toe om zich van een dans te verzekeren.

„Straks, mijne heeren — deze dans behoort mij toe. Ik wil hem mij niet laten verkorten,” riep Bob, heftig afwerend en voerde Lilian dansend weg. Afgunstig keek men hem na.

„Wist men maar of deze Blount inderdaad slechts een vriend van miss Crosshall is, of dat hij naar haar hand dingt,” zeide een van Lilian's aanbidders tot den ander.

Deze haalde de schouders op.

„Wanneer die White niet zoo gesloten was, kon men heel wat te weten komen dat van belang is.”

En toen de dans ten einde was, stormden zij *a tempo* op Lilian toe om den volgende dans te verkrijgen.

Blount moest Lilian aan andere dansers overlaten, maar wanneer de andere jonge dames

De beide heeren vonden het goed en Bob zond Charles, die in de nabijheid was, weg om een mantel voor Lilian te halen. Maar toen deze een oogenblik later den mantel kwam brengen en hem de jonge dame om de schouders wilde leggen, nam Bob hem dezen uit de handen en sloeg hem zelf om Lilian's gestalte heen.

Voorzichtig slopen ze daarop weg als drie eedgenooten, om niet gezien te worden. Zij wisten ook wel dat het dan met hun vredig praatje gedaan zou zijn.

Gebabbeld werd er toch niet veel. Spoedig verstomde het gesprek en ieder was met zijn eigen gedachten bezig.

Lilian lag in een leunstoel en staarde droomend omhoog in den hellen maneschijn, Bob Blount leunde naast haar tegen de balustrade en bij tusschenpoozen rustte zijn blik op haar gelaat, dat glansde in het maanlicht. En John Crosshall rookte gemoedelijk een sigaret en peinsde over zijn vaderland. Niemand had erg in hen, want men vermoedde, dat zij zich in hun hutten hadden teruggetrokken.

Na langen tijd stond Lilian met een diepen zucht op.

„Mooi waren deze oogenblikken, nietwaar ?

nachts sliep hij zeer slecht ; maar om zijn dochter niet ongerust te maken, verzweeg hij dit angstvallig.

Zeër blij was hij toen eindelijk in de verte de Duitsche kust opdoemde. Lilian stond naast hem aan de reeling en beiden tuurden ijverig door hun kijkers naar de nevelachtige streep die als een grauwe wolk aan den horizon opdook. En dan vatten zij elkaar bij de hand en zagen elkaar aan met schitterende oogen.

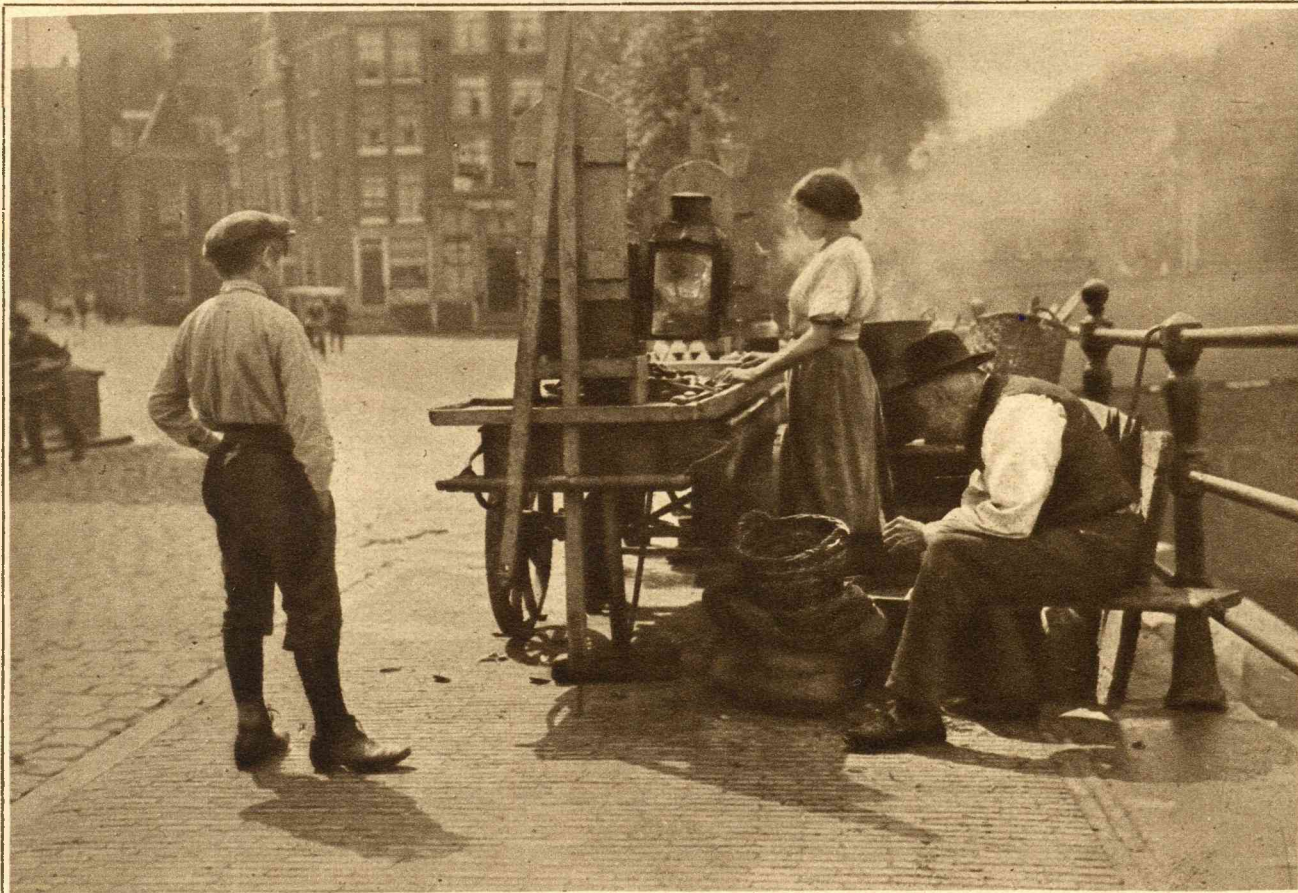
„Papa.... lieve papa,” zeide Lilian innig.

Toen hij zachtjes het hoofd boog, zag zij dat zijn oogen vochtig waren. Ontroerd drukte zij zijn arm tegen zich aan.

„Niet opwinden, papa,” lispelde ze.

Hij schudde 't hoofd.

„Wees onbekommerd, kindlief. Die ontroering schaadt mij niet. Ik mag haar niet bedwingen, dat zou mij kwaad doen. Hoe kan ik nu ook kalm zijn ! Het is mij als ben ik dertig jaar jonger. Toen stond ik ook aan de reeling van een schip en staarde naar de verdwijnende kust met een hart vol bitterheid en vertwijfeling. En toen het land dat wij nu naderen verzwonden was, sprongen de tranen mij in de oogen, ofschoon ik in misplaatsten trots

DE AMSTERDAMSCH

STRAATHANDEL

mijn aandoening trachtte te verbergen. Ook nu moet ik weenen, maar om een andere reden. Weemoed en vreugde, ik weet niet wat ik het meest gevoel.”

„Ik begrijp u, papa,” zeide Lilian langzaam.

Hij zuchtte diep.

„Hoe levendig staat mij alles weer voor den geest ! Ik zie mij weer terug in den toestand waarin ik mij toen bevond. Een bedelaar was ik, een wanhopige die zich nauw staande hield onder den kwelenden last van mijn ongelukkig fortuin. Van het dier-

Het bekende mosselenstalletje dat al jaren lang op de Singelsluis staat.

hoopten, dat hij haar om een dans zou verzoeken, werden zij teleurgesteld. Bob zag John Crosshall aankomen, en hij verschaftte hem een stil plekje, vanwaar hij ongestoord van het schouwspel genieten kon. Aan zijn zijde nam Blount plaats en terwijl zij een zakelijk gesprek voerden, volgden hun beider oogen Lilian's slanke gestalte tusschen de dansende paren.

John Crosshall had zich geheel en al uit zijn zaken teruggetrokken ; Bob's vader had alles overgenomen, en daar Bob na den terugkeer van Europa als compagnon in de zaak opgenomen zou worden, ontbrak het den beiden heeren niet aan stof tot een gesprek.

Maar ondanks de oplettenheid waarmede hij zich met den heer Crosshall onderhield, bleven zijn oogen steeds op Lilian rusten. Van alle kanten werd zij omringd, maar haar gezicht verried, dat zij geen plezier in het gezelschap vond. Spoedig kwam zij dan ook naar de beide heeren toe.

„Ik weet niet waarom ik nog langer naar die zouteloze vleiers moet luisteren ! Ik kom hier zitten. Dans je ook niet meer, Bob ?”

„Neen, niet meer,” antwoordde hij betekeningsvol.

„Laat ons dan een stil plekje opzoeken en wat praten. De maan schijnt zoo wondermooi.”

Gaarne geef ik het heerlijkste bal voor dit uur. Zie eens Bob, hoe het maanlicht in 't water weerspiegelt, ieder golfje baadt in een zilverglans. Maar, nu moet papa naar bed, de muziek is verstomd.”

Teeder boog zij zich over den ouden heer.

„Kom, papa, het is al laat.”

John Crosshall knikte.

„Nog twee dagen Lilian — dan zijn wij in ons vaderland,” fluisterde hij langzaam, en z'n stem klonk vol verlangen.

Bob mocht het niet hooren — maar hij verstond het toch. Hij zag ook hoe Lilian haar vader met stralende oogen aankeek zonder te antwoorden. Arm in arm wandelden vader en dochter naast Blount naar de trap die naar de hutten voerde.

Beneden groette Lilian haar vader en Bob.

„Goeden nacht, lieve papa, wel te rusten, Bob,” zeide zij met haar warme, volle stem. Nog een keer knikte zij beiden toe en verdween dan in haar salon.

* * *

Ook de beide laatste dagen had de „Non plus ultra” een voorspoedige vaart, bij heerlijk zonnig weer. Maar de passagiers werden reeds ongeduldig en wenschten het einde der reis nabij, 't meest van allen wel John Crosshall. Lichamelijk gevoelde hij zich niet wel en des

baarste dat ik waande te hebben, moest ik afstand doen, van het meisje dat ik toen ter tijd meende te beminnen met een onvergankelijke liefde. En toen ik hopeloos en droevig wilde vertrekken, ontnam haar man mij het eenigste dat ik nog bezat, mijn goeden naam. Weerloos moest ik mij als een dief laten brandmerken.”

„Denk toch niet aan die droeve dingen, m'n lieve, goede papa,” smeekte Lilian met aandrang.

Hij hijgde van aandoening.

„Ik roep die beelden niet voor mijn geest, mijn kind, die gedachten dringen zich vanzelf op en het verlicht mij dat ik er met jou over praten kan. Reeds heb ik je alles uitvoerig verteld, en je weet dat de eer van je vader door een valsche aantijging bezoedeld is geworden. Aan mijn naam kleeft nog heden die schandvlek, ook al telt men mij reeds lang onder de dooden. Nu — zoolang die smet niet van mijn naam af is, wil ik ook dood zijn. Jij moet je ook niet gedrukt gevoelen onder dien valschen schijn, wellicht wasch ik mijn naam nog wel eens vrij van die vlek, tenminste — als het mogelijk is. Voorloopig keer ik als vreemdeling terug. Niemand zal in John Crosshall den verdreven geschandvlekte herkennen en ook jij zult Lilian Crosshall blijven heeten tot de dag komt waar-

op je zonder blozen den raam kunt dragen die je toekomt en waarvan ik afstand deed toen ik den Amerikaanschen grond betrad."

Liefkoozend streelde Lilian zijn hand.

Wat doet het er toe of ik steeds Lilian Crosshall blijf of een anderen naam voer, beste papa? Ik verlang er volstrekt niet naar om hem te verwisselen."

"Nu, we zullen zien hoe de omstandigheden samenloopen," antwoordde John Crosshall.

Lilian knikte.

"Dertig jaren is een lange tijd waarin veel veranderd kan zijn."

"Ja, ja. Menigen vriend die mij eens dierbaar was, zal ik niet weervinden. De dood zal zijn offers wel gehaald hebben, vooral onder hen die ouder waren dan ik. En het geslacht dat jong was met mij, dat zijn nu allen ook grijsaards en ouden van dagen geworden, wier nakroost ik niet ken. Je hebt gelijk, dertig jaar is een lange tijd. Maar mijn vaderland, mijn geboortestreek zal ik onveranderd vinden. Geve God dat je ze lief krijgt, die schoone bergen en heerlijke weiden, Lilian, met geruster hart zou ik je alleen in de wereld achterlaten wanneer je je in mijn vaderland vestigde."

Lilian glimlachte nadenkend.

"Ik geloof dat ik het al lief heb, voor ik er ben."

Hand in hand bleven ze zwijgend naar de opdoemende kust staren.

Op dat oogenblik wilde Bob Blount zich bij hen voegen, maar toen hij vader en dochter beiden in stille ontroering zag staan, wilde hij zich voorzichtig verwijderen. Maar Lilian had hem reeds bemerkt en keerde zich met een liefvalligen glimlach tot hem.

"Blijf je niet bij ons, Bob? Den tijd die ons nog rest, moeten we goed besteden, nietwaar? Binnen enkele uren zijn wij in Hamburg en overmorgen reizen wij naar Berlijn — in je gezelschap. Ik ben blij dat je nog een paar dagen bij ons wilt blijven voor je verder Europa in gaat."

Bob Blount was naderbij gekomen.

"En is u van plan langeren tijd in Berlijn te vertoeven?" vroeg hij.

"Denkelijk wel, maar vaste plannen dien-

Weet U: dat **Victoria-Water** wondersnel den dorst verslaat?
Weet U: dat **Victoria-Water** tegen moe- en matheid baat?
Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch,
U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein.

aangaande hebben wij nog niet. We steken eerst onze voelhorens eens uit," antwoordde John Crosshall.

Zij keuvelden er over wat zij den eersten dag in Hamburg zouden doen. Blount toonde zich vroolijker dan hij inderdaad was; in geen geval wilde hij hun blijde stemming verstoren door te laten merken hoezeer hij opzag tegen het afscheid van Lilian. Aan het diner trof het reisgezelschap zich nog een keer te zamen. Levendiger dan gewoonlijk ging het er toe. Men mengde zich ongedwongen onder elkaar, en nam nu reeds afscheid, want bij het aan land gaan schoot daar geen tijd meer voor over.

Lilian drong er op aan dat haar vader na het middagmaal nog een beetje ging dutten. Daar zij genoeg bedienden bij zich hadden behoefden zij zich bij het ontschepen nergens om te bekommeren. Bob Blount had nog enkele voorbereidende maatregelen te treffen en zoo ging Lilian na het diner alleen naar

Te Haarlem komen twee huizen onder den hamer, gelegen aan het Spaarne 106 en 108, die om hun fraaie oude gevels merkwaardig zijn. Vooral die van perceel 108, met zijn Tudorbogen boven de vensters heeft zijn oud karakter nog goed bewaard. Het zou jammer zijn als de beide prachtige gevels verdwenen.

het dek en staarde in de stoeiende golven...

In den namiddag liep de „Non plus ultra" de haven van Hamburg binnen. Bob Blount, John Crosshall, Lilian en hun bedienden namen intrek in een der eerste hotels van Hamburg. Betsy herademde toen zij haar meesteres weer in een groot ruim vertrek kon helpen. Op het stoomschip was zij daarover niet tevreden geweest.

De twee dagen in Hamburg vlogen om, en de reis naar Berlijn werd voortgezet.

Ook daar waren reeds kamers in een deftig hotel voor het gezelschap in orde gebracht. John Crosshall was van plan in een hotel te blijven logeeren tot hij een eigen huis gekocht had. Vreemd was het hem te moede, toen hij met Lilian en Blount in een auto langs de Linden reed. Veel was er niet veranderd. Alleen het verkeer op straat leek hem levendiger en gejaagder dan vroeger, alles was meer grootstedsch en eleganter geworden.

Hij wees Lilian en Bob de restaurants aan en de winkels die hij zich nog van vroeger herinnerde en een gelukkig lachje verhelderde

zijn gelaat. Hij glimlachte tegen de lindeboomen en knikte ze toe als groette hij oude bekenden.

"Ze zijn niet veel grooter geworden," dacht hij, „boomen groeien slecht in zulk een groote stad."

Doch dat alles zag hij maar in haast. De auto snorde in vliegende vaart voort en na korten tijd hield zij stil voor het hotel waar de nieuwe gasten met grooten eerbied werden ontvangen.

* * *

John Crosshall en Lilian hadden Bob Blount samen naar het station uitgeleide gedaan. Hij was eerder vertrokken dan hij oorspronkelijk van plan was geweest.

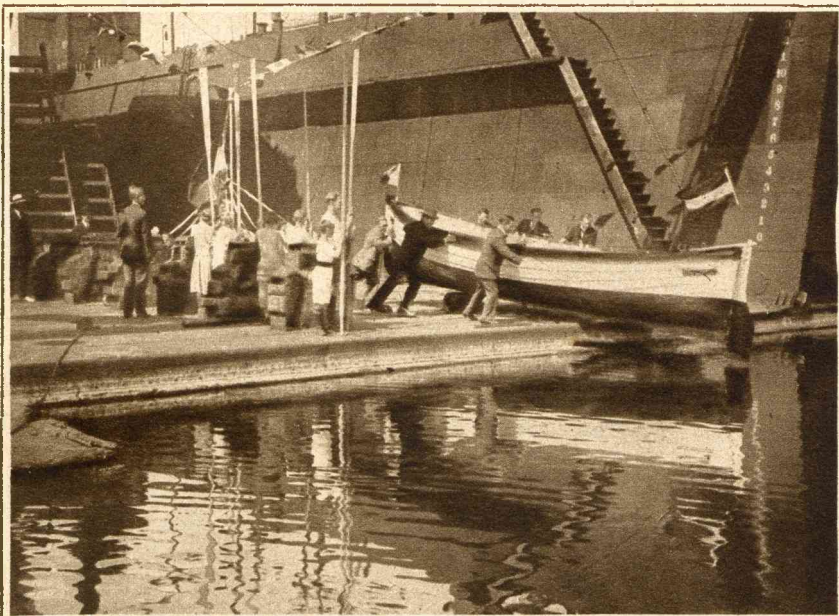
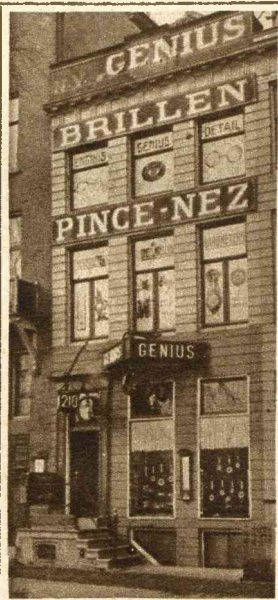
Hij had begrepen dat vader en dochter in een stemming verkeerden waarin een derde slechts onaangename stoornis kon veroorzaken. Lilian ontglipte hem meer en meer. Hij zag hoe zij zich geheel en al in de armen wierp van het nieuwe leven, en dat zij zich slechts met moeite bedwong om hem niet te krenken. En zoo had hij besloten zoo spoedig mogelijk af te reizen. Waartoe diende het, zichzelf nog langer te kwellen? Noch voor heden noch voor de toekomst had hij iets te hopen. Met den dag vervreemde Lilian zich van hem.

Onuitsprekelijk zwaar viel hem het afscheid, maar hij beheerschte zich en bleef tot het einde toe de bedaarde, schijnbaar koele Amerikaan. Lilian en haar vader hadden er op gestaan, hem naar het station te brengen. De jonge dame drukte hem nog eenmaal de hand die haar uit de coupé werd toegesto-

Het
bekende
adres
voor
prima
Optiek

Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

De Vereeniging Nieuwendammerhaven heeft van de directie der Amsterdamsche Droogdok Mij. een reddingsboot cadeau gekregen, die onlangs feestelijk te water gelaten is. Doel is met de sloep Zondags excursies te maken met jongens en meisjesleden en ook om dezen het roeien te leeren. Aan de excursies mogen echter geen jongens en meisjes deelnemen, die niet goed kunnen zwemmen.

ken, warm en hartelijk.

"Good bye, beste vriend, een voorspoedige reis," zeide ze vriendelijk. Hij kustte haar hand en zag haar weemoedig aan.

"Word gelukkig in Duitschland, miss Lilian," zeide hij langzaam.

"Als wenschen iets vermogen, dan hoop ik dat je ook gelukkig zult zijn, Bobbie."

Hij keerde zich tot John Crosshall en reikte ook hem de hand.

"Tot weerziens Bob; eer je naar Amerika terug keert, spreken we elkaar nog. Ik zal je steeds op de hoogte houden van wat er met ons gebeurt. Je reisroute heb ik toch," zeide de oude heer hartelijk en aangedaan.

Bob kon geen woorden vinden en drukte hem sprakeloos van ontroering de hand. Nog een laatste maal gleden zijn blikken over Lilian's gestalte. Toen zette de trein zich in beweging. Een hoofdknik, een wuiven, en zij hadden elkaar uit het oog verloren.

(Wordt voortgezet)

ONZE RUSTDAG

Annie legde me uit, waarom ik de schuld was van alles. Als ik den vorigen avond tegen Willem had gezegd, hoe laat we gewoonlijk ontbeten in plaats van hem op den rug te kloppen en te zeggen: „Nou kerel je maft maar zoo lang als je wil hoor — wij slapen morgen ook een gat in den dag!” — nou, dan zou hij wel op een behoorlijken tijd naar beneden zijn gekomen.

„We zijn nou al 'n uur over tijd — de thee wordt steenkoud,” momperde ze. „Ga eens kijken of hij nog niet wakker is!”

Ik liep op m'n teenen de trap op en luisterde aan de deur van de logeerkamer en toen ik niets hoorde sloop ik zachtjes weer naar beneden.

„Laten we hem maar niet storen,” pleitte ik. „Hij heeft gisteren een drukken dag gehad en hij zag er moe uit gisteravond.”

„Ik wacht nog tien minuten en dan ga ik ontbijten,” kondigde Annie aan.

Ik spelde de krant uit en liep toen den tuin in. Maar de buitenlucht maakte m'n honger nog erger, zoodat ik maar weer naar binnen kwam en den goudvisch te eten gaf.

„Ga eens op z'n deur kloppen, en vraag of hij wakker is,” beval m'n vrouw.

En als hij nou zegt, dat hij nog niet wakker is?” opperde ik.

Maar Annie keek me zoo nijdig aan, dat ik weer de trap opsloep met hetzelfde resultaat als daar straks.

„Misschien blijft je vriend wel aan één stuk door slapen tot morgen toe,” opperde Annie.

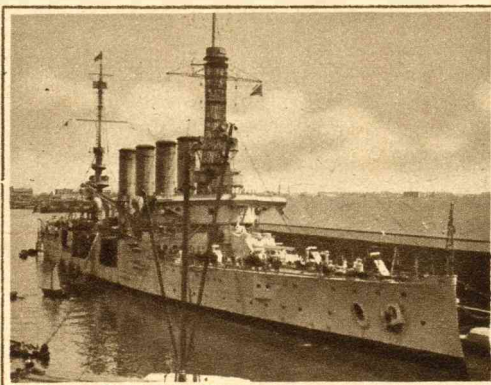
HET VERSCHIL

Ze zaten op de kanapé,
Met twee

JanenMien

Tot moeder, zoekend overal rond,
Hen vond

Jan en Mien

DE „PITTSBURG” IN AMSTERDAM

Wegens plaatsgebrek konden wij vorige week slechts één foto van het Amerikaansche oorlogschip plaatsen, dat in onze haven op bezoek is. Op deze bladzijde geven wij nog enkele der aardige, aan boord gemaakte foto's. Hierboven de *Pittsburg* aan den steiger der H.A.L.

DE „PITTSBURG” IN AMSTERDAM
De matrozen aan boord aan het werk.

„Hij is net zoo goed jouw vriend als de mijne,” zei ik.

„Maar wie heeft hem uitgenoodigd?”

„Wat flauw! Je vond 't heel leuk, dat ik hem gevraagd had!”

„Toen wist ik nog niet, dat hij de slaapziekte had!”

„Omdat die arme Willem 'n beetje moe is!”
„'n Bèetje moe? Weet je hoe laat 't is? We hebben nou al twee uur gewacht!”

Er kraakte boven iets en we slopen allebei de trap op en luisterden aan de deur van de logeerkamer, geen geluid.

„Ik ga ontbijten,” verklaarde Annie, „gast of geen gast!”

„De volmaakte gastvrouw!” hoonde ik. „Je hebt gelijk, dat je alleen maar denkt aan je eigen gemak. Als ik weer eens 'n vriend vraag...”

„Vraag er dan liever een, die hier niet komt uitslapen,” viel Annie me in de rede. „Een broodje?”

„Dank je. Ik wacht op Willem,” verklaarde ik.

Tegen twaalf uur, toen Annie ontbeten had,

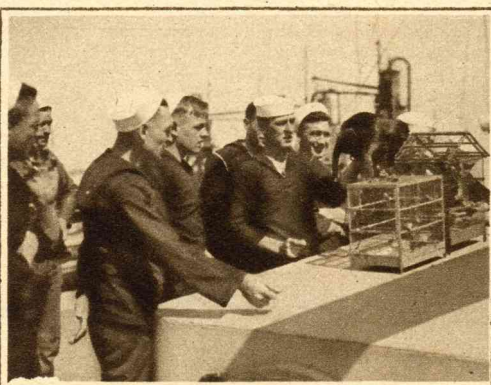
bracht ze den boel naar de keuken. Een seconde later was ze weer binnen.

„Kom eens kijken wat er uit het raam van de logeerkamer hangt!” riep ze opgewonden.

Het waren de aan elkaar geknoopte beddelakens! En er stonden voetstappen in het violenperk!

Wij stormden naar boven, Willem was niet in de logeerkamer, maar op tafel lag een briefje.

Ik ga de stad in om een stukje te eten. Ik heb al een paar keer geluisterd op de trap, maar 't is doodstil in huis. Ik weet niet wanneer jullie opstaan en wil je in geen geval storen. Prettig, dat ik jullie weer eens gezien heb. Veel groeten van Willem.”

DE „PITTSBURG” IN AMSTERDAM
De Amerikaansche matrozen met hun „mascotts”
— een aap en twee kanaries.

Annie is een vrouw uit duizenden. Ze zei geen woord, maar ze ging naar beneden en zette nieuwe thee voor me.

L. v. A.

AMSTERDAMMERTJES

DE POSTZEGEL.

Voor het Postkantoor stond het vrouwtje, in haar linkerhand den brief, in haar rechterhand een postzegel, dien ze stevig vastklemde.

„En nou mottie regs in 't hoekje geplakt worre, het de meheer gezegt,” mompelde ze en door haar bril tuurde zij naar het briefje; want ze moest den kant hebben waar het adres stond.

„Nou, en zoo is ie recht, zoo kan 'k et adres leze.” En ze las:

An nicht Mientje Belkamp.

Rosestraat 12

Den Haag.

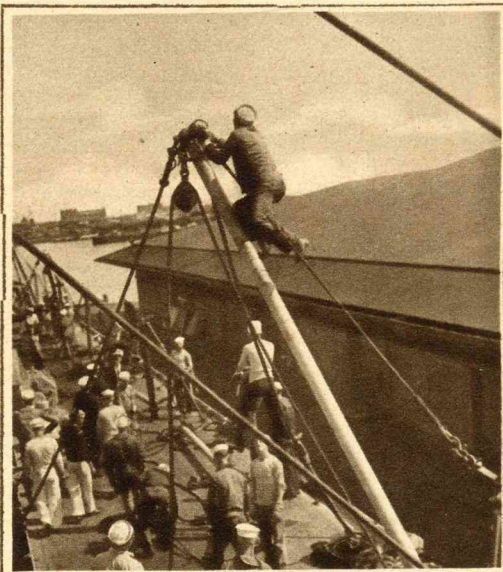
Dat had die jongen van beneden nou toch es prachtig geschreven. Zoo kon zij 't niet! Maar et briefje schreef ze toch zelvvers. Ja, ze was van nette komaf, had in d'r jeugd schrijven geleerd, al zat er wel 'n foutje in. Maar mooi schrijven kon ze niet. Dus schreef de „jonge van benede” het adres.

De bevende vingers brachten den postzegel naar de lippen, om nat te maken. Maar vóór het zoover was liep 'n straatjongen tegen haar aan. Zij wankelde, liet den postzegel los en die dwarrelde omlaag op straat.

„Uilskuike,” schimpte het oudje.

„Kon 't niet hellepe juf. Die andere jonge het me 'n gooi geveve!” zei de straatjog.

„Me possegeltje! Waar is 't nou? Hellep me dan eve zoeker. Ik hep nie meer zukke jonge oogen,” zuchtte het vrouwtje en tuurde rond

DE „PITTSBURG” IN AMSTERDAM
Oefeningen der matrozen aan dek.

naar het kleine stukje papier waar ze zóonet een duppie voor betaald had.

Geen postzegel te vinden, wat niet te verwonderen was, want de vrouw stond er net bovenop. De straatjongen gaf 't zoeken op en ging fluitend verder. Een man kwam voorbij en hielp zoeken. Meerdere omstanders keken rond. Geen postzegel te zien.

„Nou mens, koop 'n ander, en plak 'm d'r binne op.”

„Wat? Binne in de brief?”

„Nee, binne in het kantoor plak je 't zegel op je brief. Er zijn toch lessenaars!”

„O, magge we die gebruike?”

Haastig wil het vrouwtje den stoep van het kantoor opgaan, maar zij glijdt uit en valt voorover, waarop iemand uit het publiek roept: „Juffrouw, je postzegeltje zit onder aan je schoenzool!”

Werkelijk, daar is het lang gezochte voorwerp, stevig geplakt aan den zool, maar toch niet bruikbaar meer, vuil en gescheurd, zoodat het vrouwtje binnen gaat en een ander koopt. Het publiek verstrooit zich na deze gratis voorstelling.

T. L.

ROOKT

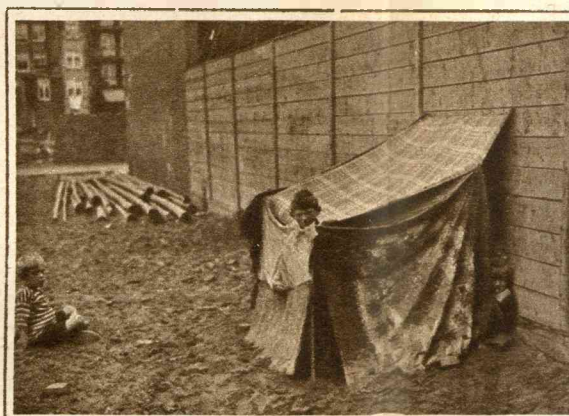
Spa tram

Vacantie-genoegegens — Hoe jong Ams

Twee kiekjes van het kampeven achter het Stadion. Links de tent waarin de jongens, bewaakt door de politie en een paar honden, overnachten; rechts: Het 12-uurtje.

Het strand aan den Westerdoksdijk, dat zoo me bezocht wordt.

Visschen is wel aardig, maar het wordt nog aardiger, als de zitplaats wat gevaarlijk is.

Vliegerwedstrijd. Wiens vlieger het eerst „staat” heeft gewonnen.

Is er onraad? O, nee, we worden enkel gekiekt!

Vacatieschool „Ons Huis” op Frankendaal. — De meisjes. Links: Het kringspelletje, rechts: Steltloopen.

Vacatieschool „Ons Huis”. — De jongens. Lin

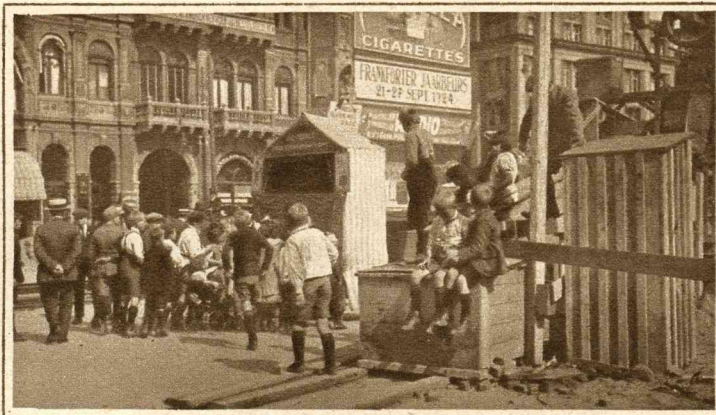
Vacatieschool „Koningin Wilhelmina”. Links: Van je ras, ras, ras, rijdt de koning door de plas; rechts: De leidster leest een mooi verhaal voor.

Vacatieschool „Juliana”, achter de

ong Amsterdam de vakantie doorbrengt.

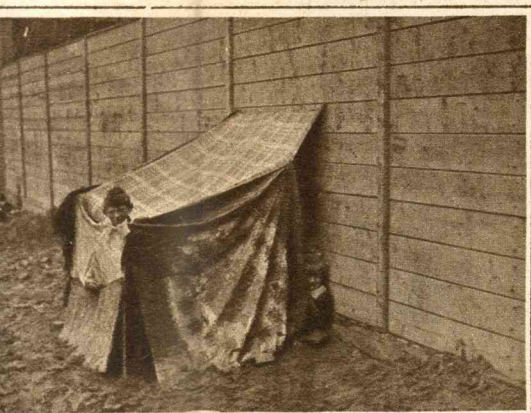
n den Westerdoksdijk, dat zoo men ziet druk bezocht wordt.

Op den Dam. Tijdens de pauze van de voorstelling in de poppenkast.

Het plezier met den hond. Fikkie wordt tot redden van drenkelingen opgeleid.

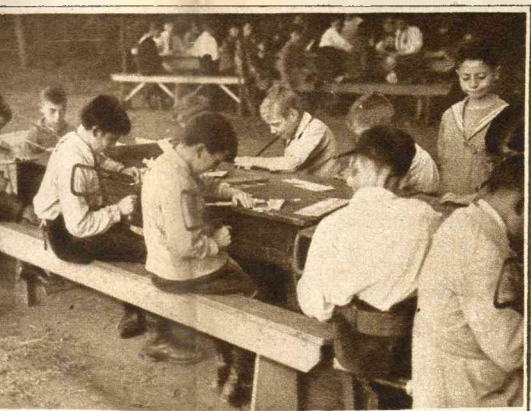
onraad? O, nee, we worden enkel maar gekiekt!

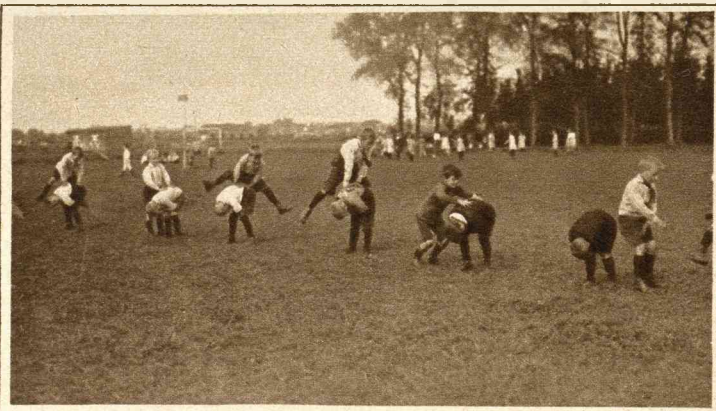
De gemeentezorg strekt zich ver uit. — Even een kroes „gemeente-pils”.

Er zijn er, die het genoeg dicht bij huis zoeken. — Poffertjes bakken.

„Ons Huis”. — De jongens. Links: Figuurzagen; rechts: „Kliekiewarmen” (De term voor vlug achter elkaar bokspringen).

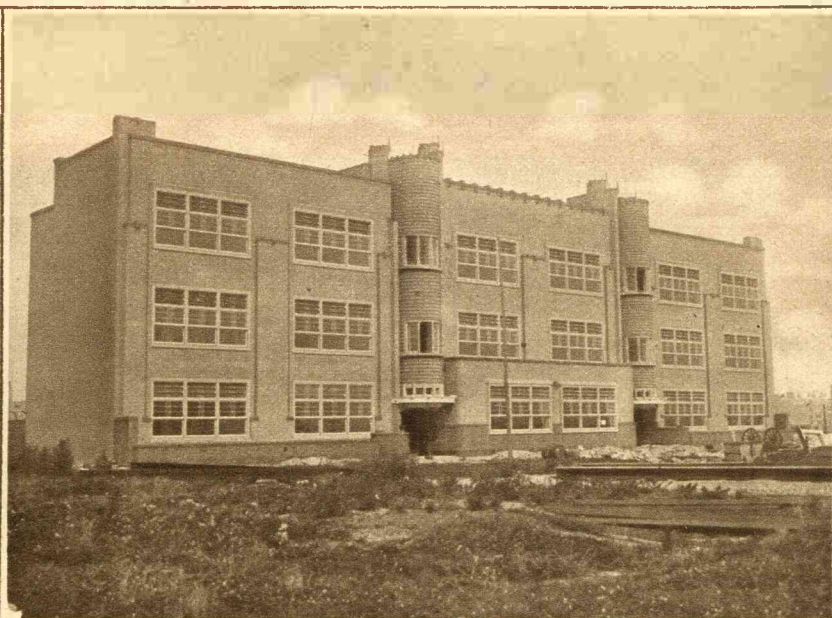
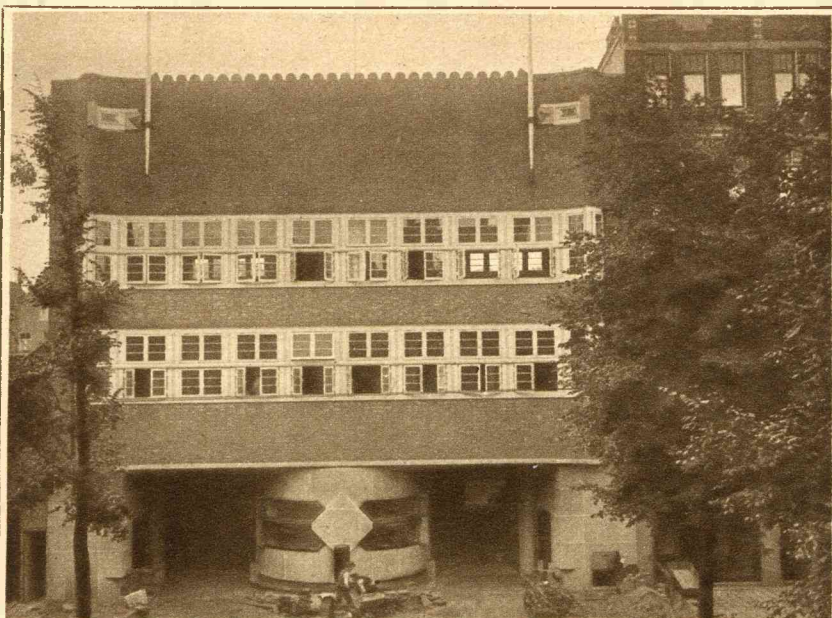

Vacantieschool „Koningin Wilhelmina”, in Watergraafsmeer. Op den schommel,

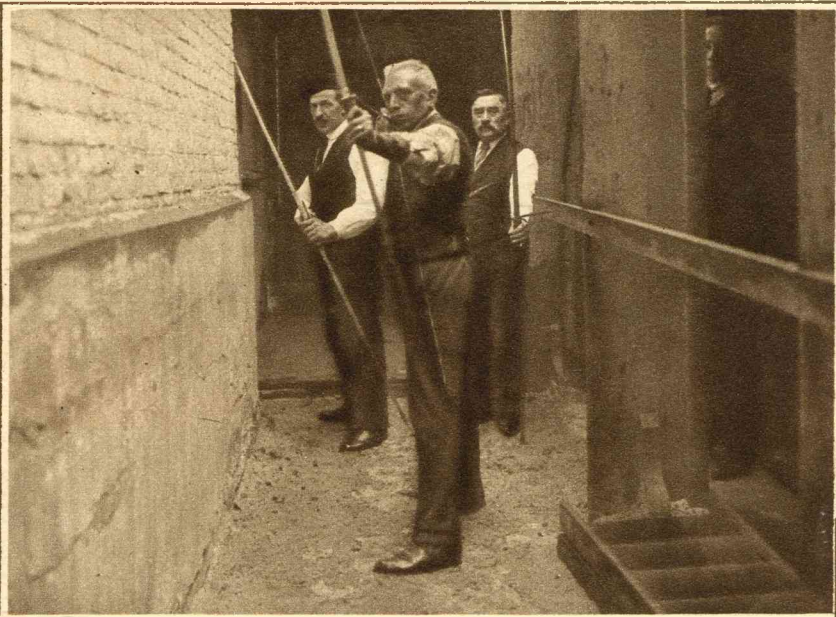
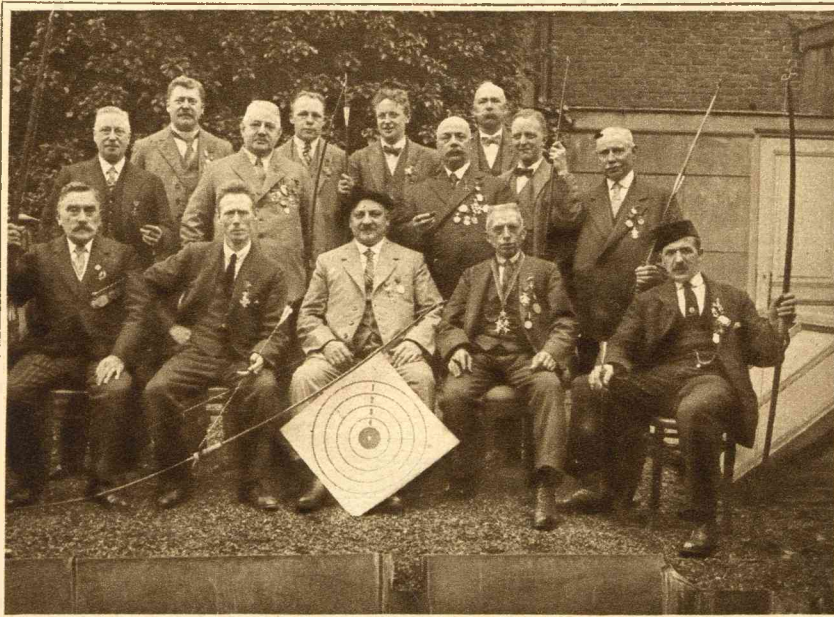

Vacantieschool „Juliana”, achter de Emmastraat. Links: De berg wordt hoe langer hoe hoger; midden: Een mooi kleeftje borduren, als verrassing voor moeder; rechts: De dorstigen worden gelaafd.

STADSNIEUWS

Links: De verkeersbrigade onze politie, die tot nog toe is ondergebracht in het hoofdbureau van politie aan den O.Z. Achterburgwal, zal binnenkort haar intrek nemen in het hier afgebeelde, uiterst moderne nieuwe bureau aan den Overtoom; rechts: De nieuwe dubbele school aan het Hygiaplein (Plan Zuid) die begin September in gebruik genomen zal worden.

Zondag hield de Handboogschutters-vereeniging *Claudius Civilis* haar „Koningsschieten”. In het Zuiden van Noord-Brabant en in Limburg zijn de handboogschutterijen nog steeds in grooten bloei, hier ter stede evenwel wordt het schieten met den boog minder beoefend. Vandaar dat wij er eens een kijkje zijn gaan nemen en er enkele foto's maakten. Links: De schutters van *Claudius Civilis*, zittend: J. van Voppel, secr.; C. J. H. Muller, de oudste schutter der vereeniging; C. van Werven, voorz.; H. B. F. van Tilburg, de nieuwe koning; H. Maas, de afgeschoten koning. Rechts: In de baan. Het aanleggen van de pijl. Op den voorgrond H. B. F. van Tilburg, links H. Maas, rechts C. Muller.

Nog een aardige foto van *Claudius Civilis*. Bij de schijf. Een twijfelachtig geval — is het een roos of een niet.

In de afgelopen week is door Mgr. Callier, bisschop van Haarlem, de nieuwe Vredeskerk hier ter stede ingewijd.

Uit den Omtrek

Het Gein bij „de Dink”, het idyllische plekje dat als het Dorado der Amsterdamsche roeiers en visschers wordt beschouwd.

LOUISE

DOOR
F. v. D. S.

Bijna twee maanden waren zij gehuwd en nog had geen enkele schaduw hun echtelijken hemel beneveld. Zij hadden geen huwelijksreisje gemaakt, want Gustaaf meende, dat niets zoo dwaas is, als den gezelligen huiselijken haard te versmiden, om zich de ongemakken van een verre reis en het dwalend hotelleven te getroosten.

Daarentegen had hij Anna, zijn jonge vrouw, plechtig beloofd dat hij zich twee volle maanden aan zijn zaken onttrekken zou, alsof hij op reis was; die eisch kon niet onbillijk genoemd worden. Hij moest zich duizend mijlen van z'n kantoor denken — hij was reeder — hoewel hij dit binnen tien minuten bereiken kon.

Werkelijk had hij z'n belofte gestand gedaan en geheel als rentenier geleefd; van deze twee maanden was echter het grootste deel maar al te snel vervlogen en de jonge vrouw zag met leedwezen het oogenblik naderen, dat hij haar voor zijn uitgebreide zaken zou gaan veronachtzamen. Des te meer hield zij haar echtvriend aan z'n belofte, daar zij in de laatste dagen 'n zekere onrust bij hem meende waar te nemen, die natuurlijk alleen door omstandigheden buiten haar om, ontstaan kon.

Aan het ontbijt overlaadde zij hem daarom met teedere verwijten en wees er op, hoe de man niet geheel en al, zooals de vrouw, in het gevoel van liefde opgaat, maar dat hij altijd nog andere zaken in 't hoofd had. Gustaaf verdedigde zich met verzekeringen en kussen; daarna ging hij zijn gewone morgenwandeling doen.

Juist had hij z'n woning verlaten, toen tot z'n verwondering de oude boekhouder hem tegemoet kwam.

„Moet je mij hebben?” vroeg hij, en na een bevestigend antwoord vervolgde hij: „'t moet wel een gewichtige zaak zijn, dat je me, tegen m'n verlangen in, komt opzoeken!”

„Jawel, mijnheer,” antwoordde de oude man. „We kunnen 't niet buiten u af.” En langzaam wandelden ze samen op.

Gustaaf wist niet, dat z'n vrouw hem boven uit het raam had nagekeken en hem wat in z'n notitieboekje had zien opschrijven.

Toen hij een paar uur later thuis kwam, was hij in gedachten verzonken; zoodra hij z'n vrouwtje zag, dacht hij eerst er aan, dat hij nog dienzelfden morgen opnieuw bezworen had, onder geen voorwendsel zich met zaken in te laten. Neen, ze mocht niet weten, dat hij z'n belofte ontrouw geworden was.

Anna was in haar kamer, om zich te kleeden; hij zocht haar op, maar vond de deur gesloten.

Op zijn kloppen opende zij aarzelend. „Gustaaf,” sprak zij haast weenend, „met wien heb je daar straks zoo lang en ernstig gesproken?”

Hij wierp zich nonchalant op de canapé. „Kindlief — je bent toch niet jaloersch, wil ik hopen?”

En zij fluisterde, half schertsend, half ernstig: „Als 'n blanke Othello.”

Hij wilde haar danig de les lezen; maar overwoog intijds, dat hij zelf aan dit euvel zich eens bezondigd had.

„Zie je, jij durft me niet goed in de oogen zien!”

„Kom, geen dwaasheden!” sprak hij en ging naar beneden.

Zij bleef weer alleen en zat 'n oogenblik peinzend; zij verweet zich oprecht, dat zij soms aan haar goeden lieven man kon twijfelen. Maar dit was gedaan — voor altijd!

Daar lag z'n notitieboekje op de canapé — het was hem uit z'n zak gegleden. Een paar weken geleden had zij het hem gegeven; met borduurwerk en haar portret er in. Werktuige-

dit niet de snoode houding van den verrader?

Maar hoe diep inwendig de storm der harts-tochtelijkste jaloezie in haar mocht woeden, schijnbaar was ze zoo vroolijk en uitgelaten, dat er geen zweem van argwaan bij hem oprijzen kon.

Aan de koffietafel zeide zij tot hem:

„Gustaaf, je bent immers van plan, dezer dagen even naar de oudelui te gaan; als je dit vanavond eens deed?”

Hij was recht verheugd, dat zij hem voor kwam — en bespeurde niet, hoe dit haar nog meer griede.

Die afgrijselijke Louise! Zeker 'n oude liefde waartoe hij terugkeerde — thans reeds, nog geen twee maanden na den gewichtigen dag, toen hij haar eeuwig trouw beloofd had.

Zij was verder weinig spraakzaam en zoodra hij opstond, om heen te gaan, rees ook zij op; toen hij haar de hand gaf, bood zij hem de hare met afgewend gelaat. Eindelijk was zij alleen en zij kon aan haar innige smart toegeven. Radeloos wrong het jonge vrouwtje de handen en luid snikkend viel zij in 'n stoel neer.

Blijkbaar had ook hij iets, dat hem bezig hield. Zou hij begrepen hebben, dat zij iets vermoedde?

O, zij had hem kunnen haten in dat oogenblik. Hoe zich goed te houden, als hij straks weer thuis kwam. En toch — 't moest.

De eenige kans op zijn behoud, de eenige mogelijkheid om hem van den dwaalweg af te brengen, was ontegenzeggelijk, hem dien avond te laten begaan en zoo mogelijk te betrappen. Dit zou zij doen.

's Middags aan tafel hield zij zich weer uitstekend; de sporen van haar tranen waren met zorg verwijderd, en zij keuvelde en schertste, zoodat hij weder geheel gerustgesteld werd.

„Dus je gaat naar de oudelui?” vroeg zij achteloos toen hij z'n handschoenen aantrok.

„Ja.”

„Ja, had hij gezegd, en dat kleine woordje klonk haar als 'n doodvonnis in de ooren.

Die ellendige — haar onwaardig!

Doch haar besluit was genomen.

Een jaloersche vrouw is tot alles in staat.

Zij wierp een ouden regenmantel om, zette een niet minder ouden hoed met dichte voile op — en begaf zich naar de Breestraat.

Lang, zeer lang moet zij wachten; langzaam op en neer wandelende, zonder het aangeduide huis uit het oog te verliezen — zoodanig echter dat het niet opgemerkt werd.

Daar was het noodlottig oogenblik gekomen.

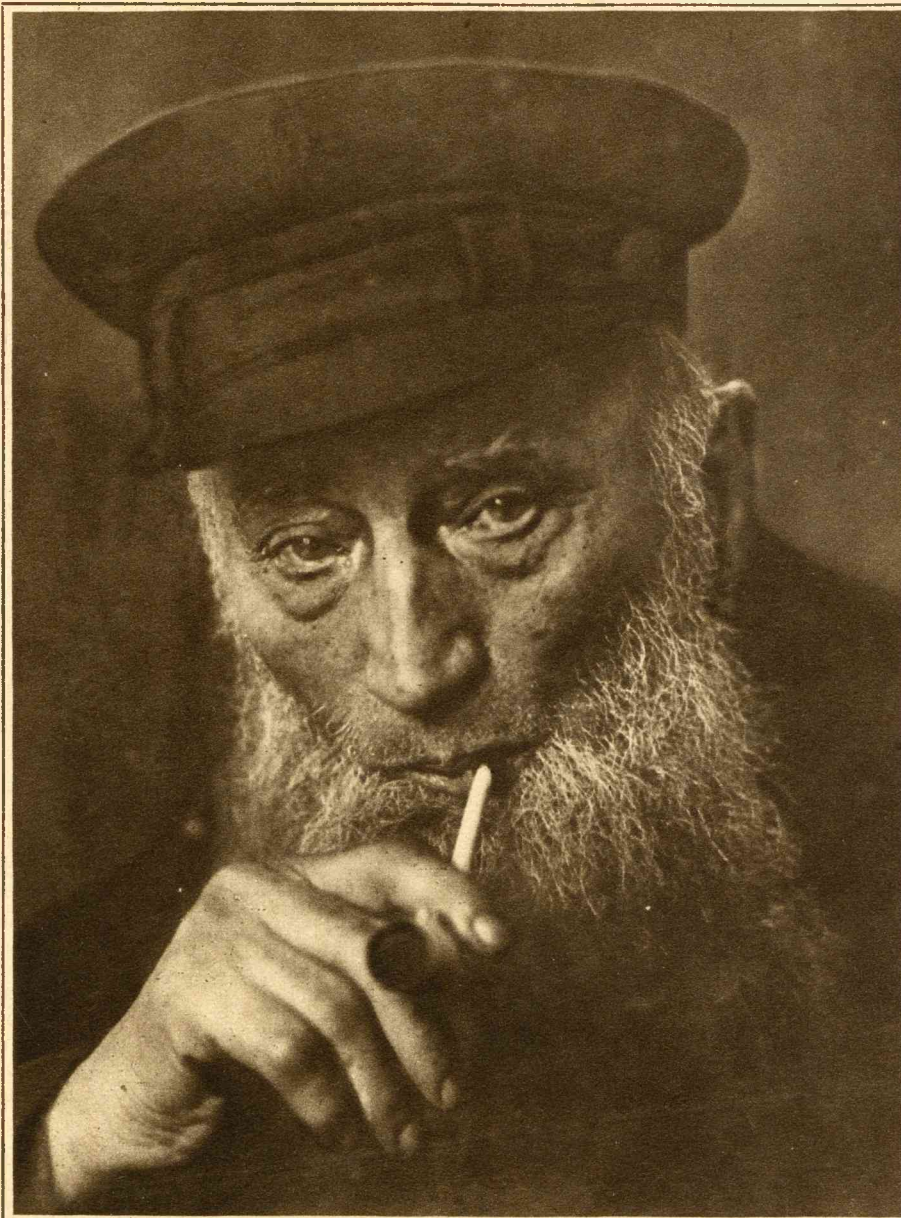
Gustaaf kwam van den anderen kant — hij hield voor 'n huis stil — het was nummer vier en veertig.

De bel ging, eenige oogenblikken later ging de deur open en hij stapte binnen.

Haar krachten dreigden haar te begeven; zij duizelde.

Anna was op 't punt ter aarde te storten; maar zij klemde de tanden op elkaar en bedwong zich.

Haar eerste opwelling was, hem onmiddellijk te volgen. Maar welk 'n opschudding zou dat geven!

DE OUDE WEVER.

lijk opende zij het — en in een oogwenk was ze uit haar gemijmer opgeschrikt.

Daar stond, pas door hem eigenhandig geschreven: Heden avond Louise Martens, Breestraat 44 boven.

„Wat is dat!” Slechts die paar woorden kon ze spreken. Een rendez-vous, in den laten avond?! Daar stond het, zwart op wit.

Een chaos van gedachten bestormden haar, waarvan die ééne den boventoon behield: ik moet hem op heeterdaad betrappen.

Met heftige inspanning onderdrukte zij haar tranen, voltooide koortsachtig haar toilet en was juist daarmee gereed, toen haar man weer binnentrad.

Zij bemerkte, naar het scheen, niet dat zijn blik onderzoekend op haar gevestigd was, en voorts steelsgewijze op de sofa, waar hij het boekje verloren had; zij deed, alsof zij het niet zag, hoe hij als zonder bedoeling naar de canapé ging, er op neerviel — en het notitieboekje ongemerkt weer bij zich stak. Was dit niet 'n bevestiging van haar vermoeden? Bezegelde

DE VROUW EN HAAR RIJK

DE GESCHIEDENIS VAN DEN STROOÏEN DAMESHOED.

De strooien hoed, die zoo'n groote plaats bekleedt in de wereld der damesmode, bestaat nog niet lang.

Is er op 't oogenblik bijna geen vrouw denkbaar, die niet bij het naderen van den zomer en bij het zien van de allerbeeldigste hoeden-étalages, met groote en kleine hoedenwensen in haar hart rondloopt — eenige eeuwen terug zagen de dames met zeer veel minachting neer op strooien hoeden, welke alleen door boeren en boerinnen gedragen werden, die ze gebruikten om zich tegen de zon te beschutten.

Ook in verschillende volksdrachten vond men strooien hoeden, die er dikwijls zeer wonderlijk en eigenaardig uitzagen. Toen kwamen vindingrijke modedames op de gedachte, om aan deze boerenhoeden eens wat aardiger en eleganter vorm te geven, zoodat ze geschikt werden, om ook door dames van hoogere standen te worden gedragen.

Deze proefnemingen gelukten, en in de zestiende eeuw werden voor het eerst in Italië en Spanje door de dames van de elegante wereld strooien hoeden gedragen.

Van Spanje gaat deze mode over naar Vlaanderen. Daar verwekt ze groot opzien. Een schilderij van Rubens, dat een dame voorstelt met een strooien hoed op het hoofd, wordt heel alleen naar het hoofddekseel: „De strooien hoed” genoemd, daar dit het meest opvallende was voor dien tijd. De stroohoed blijft in deze periode echter nog steeds iets ongewoons, iets bijzonders. Ze is zooveel als het symbool van landelijkheid.

Dan komt het Rococo-tijdperk. In dezen tijd verlangt men, zij 't dan op eigenaardige wijze, terugkeer naar de natuur. Men droomt van herdertjes en mooie jonge herderinnetjes. En deze jonge herderinnetjes vonden een strooien hoed juist iets, dat bij haar geraffineerd-eenvoudig herderinnencostuum paste.

Lodewijk de Veertiende, de Fransche Zonnekoning, ontmoette op zijn wandelingen door het bosch van Senart dikwijls een allerliefste jonge vrouw, in zacht roze of lichtblauw gekleed. Haar gezichtje ging grootendeels schuil onder een enormen strooien hoed.... Het was Madame de Pompadour. Zij is het, die later voorgoed de mode van den stroohoed invoert.

Van dezen tijd af wordt er ook aan de vervaardiging van den stroohoed meer aandacht geschonken. Tot nu toe was deze nog altijd uit grof, zwaar stroo gevlochten. Er ontstond nu,

voornamelijk in Italië, een geheele stroohoeden-industrie, waar fijne, teere stroohoeden werden

droom van elke rococo-dame. Later komen de Florentijnsche hoeden zeer in den smaak. Toen de eerste Engelsche dame zich in Londen met zoo'n breedgeranden Florentijnschen hoed vertoonde, ontstond er zoowaar een heele oploop op straat. Maar aldra komen ook de Engelsen onder de onweerstaanbare bekoring van de „landelijke” hoeden.

Wanneer men de schilderijen en gravures uit dien tijd bekijkt, ziet men dan ook alle Engelsche schoonen onder een strooien hoed.

Onder het Directoire verschijnt de strooien hoed met een grooten tuit naar voren. Ze wordt dan met breede fluweelen banden onder de kin vastgestrikt, of ook, zooals we nog op heel veel platen en schilderijen uit dien tijd kunnen zien, als een mandje aan den arm gedragen. Soms legt het jonge meisje haar handschoenen in dit korfje, of wel bloemen, die ze op haar wandeling heeft afgeplukt. Ondanks onze verwenden smaak moeten we toch allen toegeven, dat deze hoeden uit het Directoire allerliefst waren en er bijna enkele moderne hoed mee kan wedijveren.

Men ging langzamerhand ook veel aandacht aan de garnering besteden. In het begin werden de strooien hoeden n.l. zonder garnering gedragen. Een enkelen keer legde een zeer rijke dame een paarlensnoer om den hoed. Nu begon men met verschillende soorten bloemen en veeren te versieren, of wel, men overtrok den hoed met mooie kant.

Deze hoeden, die alle onder het genre Florentijnschen hoed vallen, waren zeer duur. Men moest al tot de zeer goeden behooren, wanneer men zich zoo'n strooien hoed kon veroorloven. De prijs beliep tot 2000 Francs.

Inplaats van deze Florentijnsche hoeden komen nu al spoedig goedkoopere, uit rijststroo gevlochten hoeden, op de markt. In het jaar 1850 verschijnen de eerste Amerikaansche hoeden, waarvan vooral de Cubahoeden beroemd

DE NAJAARSMODE

Reeds beginnen in onze zomervacantiedagen de groote modescheppers ons de modellen voor te leggen van onze costumes voor den komenden herfst. Op onze eerste afbeelding zien we een toilet in witte crêpe de chine met mouwen van zwarte wasstof, een zwarten vilthoed met bonte bloemen en een Chineesch parasol. Het volgende toiletje is in cerise-rood crêpe Marocain met wit borduursel en witte crêpe de Chine als afsluiting der tunica. Een witte vilthoed completeert het geheel. Verder een witte stof-

fen japon met dito manteltje, een Chineesch parasol, met de hand beschilderd, en eveneens met witten vilthoed. Ten slotte een grijs wollen mantelcostuum, japon en mantel met wit paarl-borduursel bestikt, de hoed van dikke, witte Cluny-kant met een rand van witte wol. Maar al is de uitvoering volgens de beschrijving hier en daar wel eens wat kostbaar, ook in bescheidenere stoffen kunnen we voor het vroege najaar met dergelijke, smakelijke modelletjes onze garderobe aanvullen.

vervaardigd. De verschillende modellen krijgen allen een naam, en 't is één en al landelijkheid, wat we nu hooren: hoeden à la paysanne, herderinnenhoeden (wier model tot op den huidigen dag den naam draagt van bergère), melkmeisjeshoeden, zelfs koeien- en schapenhoeden.

De Toscaansche hoeden, die intusschen door belasting zeer in prijs waren gestegen, waren de

zijn. Daarna is het de Panamahoed, die door z'n fijn vlechtsel de wereld veroverd.

En sindsdien is er geen zomer en geen dame meer denkbaar zonder strooien hoed.

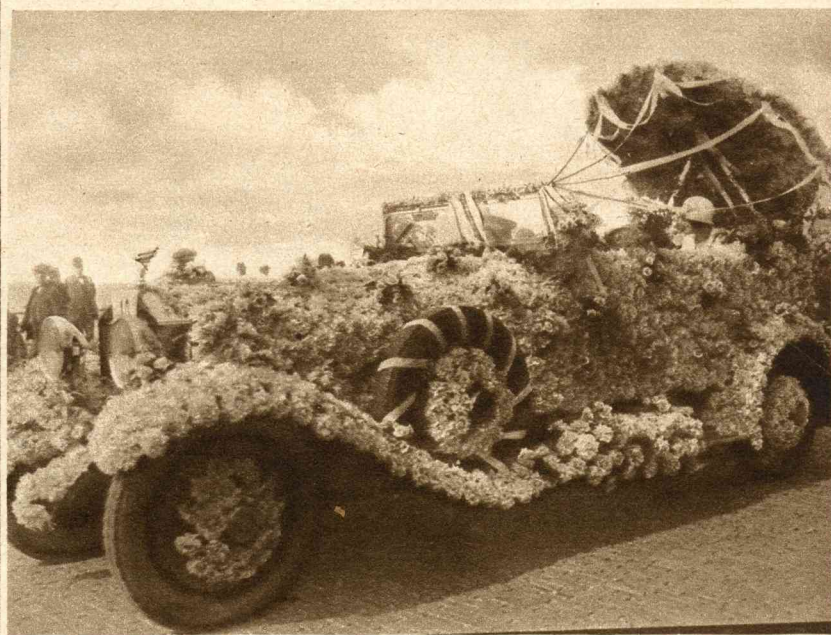
GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor Indië prijsverhoging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembourss 55 ct.)

DAMES! Moderne Inrichting voor
HAARWASCHEN . . . f 1.—
Dito met ONDULATIE . . . 1.25
Dito extra . . . 1.75
KAPPEN 0.75
MANICURE 1.—
ELEC. VIBROMASSAGE . 1.—
MAISON BOLTEN
Kalverstr. 177, 1ste étage.
VAKKUNDIGE BEHANDELING

WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

Het 450-jarig bestaan van het St. Catharina-gilde te Mierlo is met groote feestelijkheden gevierd. Hierboven geven wij links een afbeelding van de wijze waarop de mannen zich voor de feestelijkheden „opsieren”; rechts, de 88-jarige A. Leyten uit Tongelre, de oudste gildebroeder die aan het feest deelnam.

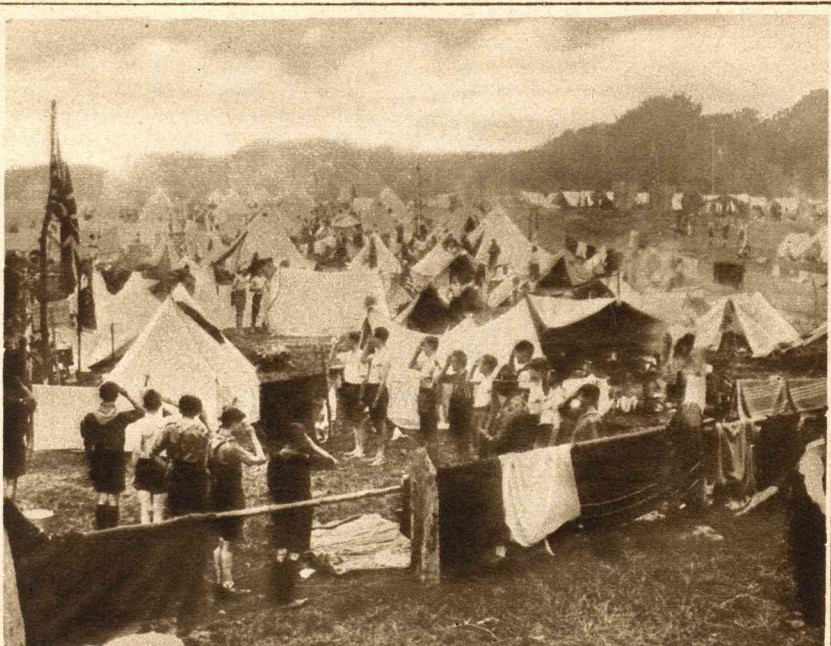
Zaterdag heeft in Scheveningen onder groote belangstelling een door schitterend weer begunstigd bloemencorso plaats gehad. Er waren buitengewoon mooi versierde wagens te zien, waaronder wel die van den heer Martin Sternberg, welke geheel met roode dahlia's was bedekt, uitblonk.

Een spannend moment uit de draverijen, Zondag te Alkmaar gehouden.

Ter navolging. Een verkeers-agent-tribune op de Postdamer Platz te Berlijn.

In Kopenhagen zijn op het oogenblik meer dan 5000 padvindders uit alle landen der wereld bijeen. Een gedeelte van het reusachtige kamp, waarin zelfs afdeelingen Chineezers en Japanners gelegerd zijn.

Een drietal vrouwelijke leden der N. Y. Zoological Society zijn opgetreden als leidsters eener expeditie naar Britsch Guyana, vanwaar zij tal van dieren naar New-York zenden. Hierboven ziet men ze met een pasgevangen reuzenslang.

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR, OVERTOOM 299, AMSTERDAM TELEFOON ZUID 8361

HIJ HAD OOK DORST.

Op een fietstocht kwam Smaklip in een dorp, waar hij een ouden man tegen een hek zag staan.

„Kunt u me ook vertellen,” vroeg Smaklip, die dorst had, hem, „waar ik hier in het dorp een goed glas bier kan krijgen?”

Het steenen pijpje uit zijn mond nemend, antwoordde de oude man: „Ik kan u nog veel meer zeggen; ik kan u zeggen, waar u er twee kunt krijgen.”

OP WEG.

Greta: „Ben je met Karel Mooi-man verloofd, zeg?”

Bertha: „Nog niet. Maar het zal wel niet lang meer duren. Toen hij voor de eerste maal bij ons op bezoek kwam, zat hij den heelen avond met een van mijn boeken op zijn schoot. De tweede maal nam hij mijn poes op zijn schoot en gisteravond mijn broertje. Ik denk dat ik nu de volgende maal wel aan de beurt zal zijn.”

VERSPROKEN.

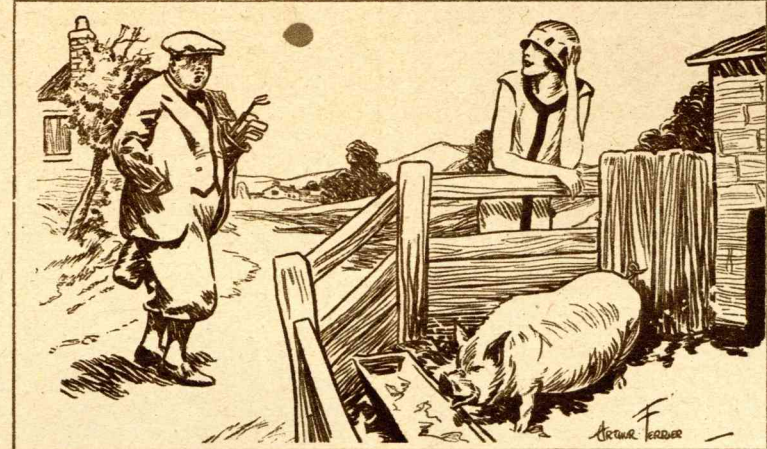
Heer des huizes: „Wat smaakt die wijn eigenaardig!”

Huisknecht: „Werkelijk mijnheer? Ik heb er niets bijzonders aan geproefd.”

HET WAS VADER TOEVERTROUWD.

Vader (tot nalatigen zoon): „Toen ik zoo oud was als jij, zat ik iederen morgen om zeven uur aan mijn lessenaar op kantoor.”

Zoon: „Dat kan wel waar zijn, vader, maar ik weet, dat de zaak best aan u toevertrouwd is, zelfs al ben ik er niet.”

„Hallo, George, ben je daar! Typisch, ik dacht net aan je.”

(Londen Opinion.)

HET TOUWTJE HIELP, MAAR..

„Waarom heb je dat touwtje om je sigaar?”

„Om me te helpen onthouden, dat ik een brief voor m'n vrouw op de bus moet doen.”

„En heb je dat dan gedaan?”

„Nee, ze vergat hem me mee te geven.”

HEEL EENVOUDIG.

Ondeugd: „In Siberië hangen ze nooit iemand met een houten been op, wist u dat vader?”

Vader: „Nee, waarom niet?”

Ondeugd: „Wel, dat is zoo lastig, ze gebruiken altijd een touw.”

DAT HAD HIJ NIET VERWACHT.

De vader (tot zijn zoon): „Ik heb klachten van je gekregen van school. Je hebt met een anderen jongen gevochten!”

Karel: „Ja maar vader, hij zei leelijke dingen van me!”

De vader: „Dan is 't goed, m'n jongen. Je mag jezelf gerust verdedigen. Wat zei hij dan?”

Karel: „Hij zei, dat ik op u leek!”

MENSCHEN VAN WEINIG WOORDEN.

Mevrouw: „Ik ben iemand van weinig woorden. Als ik met mijn hand wenk, beteekent dat: Kom!”

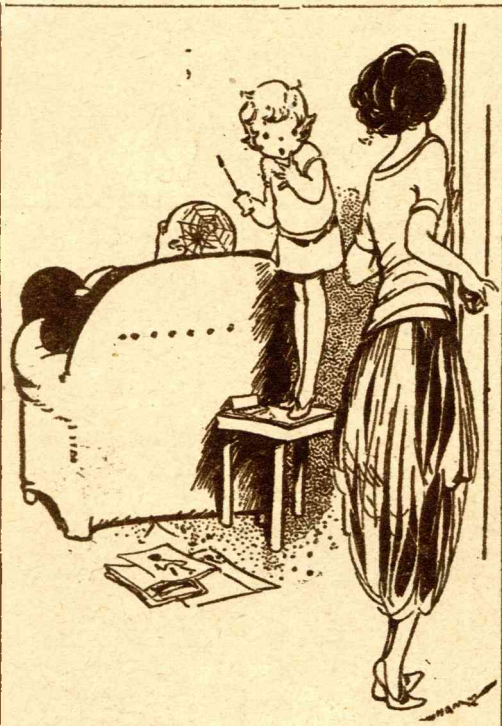
Nieuwe meid: „Dat komt prachtig uit, mevrouw, ik ben ook iemand van weinig woorden. Als ik mijn hoofd schud, bedoel ik: Ik kom niet.”

MODERNE WONDEREN.

„Hebt u onzichtbare haarnetjes.”

„Zeker mevrouw.”

„Laat u eens even zien.”

„Maar kindje, wat doe je daar?”

„Stil, mammië — ik heb een spinneweb met een groote spin er in op vader's hoofd geschilderd, om de vliegen weg te houden als-ie slaapt.”

(The Happy Mag.)

OOK EEN METHODE.

Klant: „Maar als u die horloges beneden inkoopsprijs verkoopt, waar blijft dan uw verdienste?”

Bediende: „O, we verdienen wel door de reparaties, welke we eraan te doen krijgen.”

DE DIAMANTEN RING.

Meisje: „Dat is een mooie diamanten ring, die je daar hebt, Jan; is-ie echt?”

Jan (pas terug uit de stad): „Als t-ie 't niet-is, dan ben ik voor een rijksdaalder bedrogen!”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

MERCURIUS' KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

SINGEL 383, bij het Spui, Tel. 47400
Geeft WATERMAN VULPENHOUDER CADEAU.
Vraagt inlichtingen.

CHINEESCHE SPREEKWOORDEN.

Als men rijk is, heeft men vrienden van allerlei soort; den arme kent niemand.

Men vindt eerlijker lieden in de gevangenissen dan in de belastingkantoren.

Als gij arm zijt, komt geen rijke u te hulp: zijt gij echter ziek, dan weet ieder een recept, dat zoogenaamd zou helpen.

Als de hemel weer wenscht regen te geven en uw moeder te trouwen, kan niets hen daarvan afhouden.

Die poort is het best gesloten, die men open kan laten staan.

Ook de domste weet wat het woord „rijk” te beteekenen heeft; er zijn echter onder de grootste geesten, die niet weten wat „arm” beteekent.

Is de ster ook nog zoo bereidwillig, de maan heeft daar niets aan.

Geleerden spreken over boeken, slagers over zwijnen.

Het is gemakkelijker een koninkrijk dan een familie te regeren.

De Keizer bevindt zich nooit in beteren gezondheidstoestand binnen zijn paleis, dan wanneer men hem in de provincie ziek laat zijn.

De juweelen zijn de laatste dingen die men koopt en de eerste, die men verkoopt.

Te veel geest bezitten beteekent nog bij lange niet genoeg bezitten.

Wie niet bedrogen wil zijn, vrage in drie winkels naar den prijs.

De grootste vreugden worden tot den prijs van groote smarten gekocht.

Bedrieg een Mandarijn, maar beleedig hem niet.

De gevangenissen zijn gesloten dag en nacht en toch steeds vol; de tempels zijn steeds open en toch steeds leeg.

Men houdt legers duizend dagen om ze één enkelen keer te gebruiken.

Als de menschen hun schapjes op het droge hebben, voeren zij processen of beginnen te bouwen.

De verstandigste vrouw krijgt steeds den domsten man.

Moeder: „O Jantje, wat doe je nu met baby?”

Jantje: „O, niks mammië; ik wil hem alleen maar vast wennen aan de haren; straks komt Oom Piet en als die hem dan een zoen geeft, is hij erg bang voor zijn snor.”

(The Passing Show)

NIETS VOOR NIETS.

„Die heer had zijn horloge met een sluitspeld vastgemaakt. Hoe kon je het dan stelen, zonder dat hij er iets van merkte?”

„Ja, hoor es meneer de rechter, ik reken altijd een riks per les.”

DAAROM.

De man zag er uit alsof hij betere dagen had gekend, vond de vrouw des huizes en medelijdend informeerde ze bij den bedelaar:

„Hoe kwam je er bij, landlooper te worden?”

„Ja mevrouw, 'n mensch moet toch wat te doen hebben!”

CAFÉ „OOSTERBAAN” MARNIXSTR. 166 TELEF. 46087 AMSTERDAM

SPECIAAL AMSTELBIEREN
VERGUNNING
KOUDE KEUKEN TOT 1 UUR 'sNACHTS.